

La informació

BLAI BONET

Es llançava a la pèrdua, com d'altres
se'n van de cap a guanyar.

Després hom li digué:

– Si tens la paraula, vés-te'n...

Deia la veritat, perquè ja era gran...

El renou li produïa la sensació sorda,
sorda, d'una manca de color,
i, des d'aquest paratge situacional,
exclamava que un poble perd la guerra
just quan la seva voluntat està esfondrada,
just quan no sap
pegar bot des del gruny al satèl·lit.

Tenia una rara qualitat:

recordar els fets passats com a passats...

Sabia la monotonia de l'excés.

Ignorava que el plaer és subversiu;

que l'home sempre és el que no és

i es reconeix en la por de no ser real...

Volia ser aquest ésser que hom vol perdre,

perquè s'havia equivocat de grup,

tot coneixent-se i donant-se a conèixer

en el diàleg esquerp entre la vida i els anys...

BONET, Blai (1987): *El jove*. Barcelona: Empúries.

BONET, Blai (2014): *Poesia completa*. Barcelona: Edicions de 1984.